

[Ministeren for kulturelle anliggender]

siering, men man ønskede for at få forsøget i gang, for at henlede opmærksomheden på, at der her var en ny mulighed, et nyt emne, man kunne beskæftige sig med, at stille disse sendere til rådighed, og jeg synes nok, man kan sætte spørgsmålstegn ved, hvor stor en hjælp det fremover overhovedet ville være, hvis staten sagde: vi stiller senderne til rådighed.

Vi har fået nogle oplysninger, som måske kan interessere i denne sammenhæng:

Det er således, at de radiosendere, man har brugt i forsøgsordningen – og det er altså sådan nogle, de nye projekter skulle anskaffe sig – koster ca. 20.000 kr. Det var så det, staten skulle hjælpe projekterne med i fremtiden ifølge nogle forslag. Hertil kommer så – oven i de 20.000 kr. – antennemast m.m., der kan koste fra 10.000 til 100.000 kr., og studie- og produktionsudstyr osv. til ca. 200.000 kr., så man kan nok se, at selve det, at staten garanterer senderen til 20.000 kr., ikke er noget, der garanterer, at hele ordningen kan løbe.

Man kan så vende det om og sige: ja men så betyder det heller ikke så meget for staten rent udgiftsmæssigt. Nej, det gør det i og for sig heller ikke, men der er tale om et princip. Vi finder ikke, at statsfinansiering skal finde sted under den permanente ordning. Og jeg returnerer altså spørgsmålet og siger: hvor meget ville det egentlig hjælpe projekterne, hvor meget ville det garantere, at alle kunne være med?

Selvfølgelig ligger det jo i forestillingsverdenen, at en sådan sender skal benyttes – hvis der er tilslutning til det – af flere projekter. Man deles om sendetiden, og det er jo noget af det, det lokale nævn skal sidde og fordele. Her må jeg så også sige – når man nu vender det med reklamerne om og siger: ja men det vil kun sikre, at de store, mere kommercielle projekter får nogle indtægter – at det vel også er dem, der har størst pengebehov i og med, at det bl.a. er dem, der sender flest timer om ugen. Jeg synes, det er udmærket, at man fremhæver de små projekters problemer, projekter, der henvender sig til meget få mennesker og minoriteter, men det er vel heller ikke dem, der har behov for at sende 8 eller 12 eller 14 timer i døgnet. De sender nogle ganske få timer på en sender, hvor der er større projekter med, og det synes jeg er vigtigt at sikre at de fortsat får lov til, men jeg kan ikke se, at det kan være til

hinder for deres aktiviteter, at der er andre, der får nogle bedre muligheder for at finansiere deres meget større udbud.

Fru Ingerlise Koefoed var inde på nærradioudvalgets forslag og dette, at ministeren efter fru Ingerlise Koefoeds mening i meget ringe grad havde rettet sig efter dette. Jeg vil gerne sige, at jeg synes, udvalget har udført et meget stort arbejde, og jeg tror også, det er blevet væsentlig større, end udvalget fra starten havde forestillet sig. Dets opgave var at give en vurdering af den nu snart overståede forsøgsordning med henblik på politiske overvejelser over, hvordan en permanent ordning skulle se ud, men det er regeringen og kulturministeren, der fremsætter lovforslag, ikke udvalget. Vi har læst dets rapporter med interesse, og vi har gjort meget for at sætte os ind i dem, men det må til slut komme til en politisk vurdering, om man nu mener ja eller nej til reklamer osv.

Med hensyn til spørgsmålet om, hvor lokale lokalradioerne og TV-forsøgene skal være, vil man have bemærket i lovforslaget – det har flere ordførere også nævnt – at der ikke er opstillet kvoter for, hvor meget af sendetiden der skal udfyldes med lokalt stof, og jeg må sige, at det er med velberåd hu og efter mange og trange erfaringer under forsøgsordningen. De endeløse diskussioner om, hvad der skal fortolkes som værende lokalt stof, synes jeg nok er én grund til ikke at forsøge sig med det mere, men ud over det vil jeg da gerne fremhæve, at vi på fire andre områder har understreget det lokale. For det første er det et lokalt nævn, der for fremtiden skal give sendetilladelserne. For det andet vil dette lokale nævn klart i en prioriteringssituation med flere projekter kunne lægge vægt på projekter af særlig lokal tilknytning. For det tredje står der udtrykkeligt i loven, at ansøgerne til disse projekter skal være lokalt forankrede, have en lokal tilknytning. Og endelig for det fjerde, at det selvfølgelig i sagens natur er lokale radioer og lokale TV i geografisk forstand. Jeg mener, vi er gået så langt, vi kunne, med det lokale, og jeg mener ikke, at det er hensigtsmæssigt at gå videre.

Med hensyn til brugerindflydelsen, som også blev nævnt, er det rigtigt, at vi under drøftelserne om hybridnetforliget diskuterede, hvorvidt der var behov for at indføre nogle regler om, hvordan man forholder sig i